

den, under hvilken de lever i Øjeblikket efter Revolutionen i Tyskland. Der ønskes fra radikal og socialdemokratisk Side, at man i Forvejen skal lave den Grundlov, som Sønderjyderne skal leve under. Jeg for mit Vedkommende ikke blot tror, men jeg kan godt sige, jeg ved, at Sønderjydernes store Flertal aldeles ikke ønsker at gaa i de af Hr. Borgbjerg færdigsyede Grundlovsklæder. Jeg tror, Sønderjyderne ønsker at være med til at bestemme baade Farve og Snit paa den Grundlovsdragt, som de skal bære, og jeg tror for øvrigt, at Hr. Borgbjerg er ganske klar over det. Dette er i Virkeligheden kun et Paaskud for at fremføre Forlangender om saa radikale Ændringer i Grundloven som overhovedet muligt. Man maa være ganske paa det rene med, at Sønderjydernes store Mængde overhovedet ikke ønsker de Forandringer i Grundloven; i hvert Tilfælde ønsker de dem ikke indført paa et Tidspunkt, hvor de selv ikke kan komme til at tale med om dem. De Folk, som vi nede fra Sønderjylland faar ind i den danske Rigsdag, er selvstændige Folk; de ønsker selv at være med til at bestemme de Vilkaar, under hvilke de skal leve, og jeg tror, jeg kan garantere Hr. Borgbjerg, at de ikke henvender sig i Farimagsgade og dær bestiller hans færdigsyede Grundlovsklæder. Dem vil de ganske sikkert bede sig fritagne for. Men dette er ogsaa i Virkeligheden kun et af de mange Tilfælde, hvor man skyder Sønderjyderne frem foran sig uden at have noget reelt Grundlag derfor.

Jeg skal saa kun gøre en ganske enkelt Bemærkning med Hensyn til noget, Hr. Borgbjerg sagde. Han erklærede, at Folketinget bliver svagt gennem sin Opløselighed. Jeg tror, at Folketinget er stærkest, naar det staar med en virkelig Folkevillie bag sig, og ethvert Forhold, der gør det tvivlsomt, om Folketinget virkelig er støttet af en Villie i Folket, gør Folketinget svagt. Det vilde derimod gøre mange Politikere stærke, hvis Folketinget blev uopløseligt. Vi vilde faa et despotisk Demokrati, naar Folketinget blev gjort uopløseligt og blev siddende uden Hensyn til Strømninger og Meninger blandt Vælgerne. Folketingets Støtte og i Virkeligheden dets eneste raison d'être er, at det repræsenterer en Folkevillie, og i det Øjeblik Folketinget ikke repræsenterer det, har det mistet sin Autoritet, hvilket er et saare uheldigt Forhold. Jeg tror derfor, man fra konservativ Side maa være

paa det rene med, at hvis man ikke vil ind paa et Politiker- og Partiregimente, men ønsker, at den brede Basis, Grundlaget for Forfatningen og Udviklingen, skal være Folket, saa maa Folketinget være opløseligt, og de Erfaringer, man har gjort i Udlandet med Hensyn til Uopløselighed, har ikke været meget fristende at efterligne.

Jeg kan altsaa som den, der specielt repræsenterer mit Parti i det sønderjydske Spørgsmaal, erklære mig ganske enig i det af Regeringen forelagte Grundlovsforslag, og jeg er ganske klar over, at de Folks Interesser, som jeg nærmest repræsenterer, altsaa de sønderjydske Interesser, er ganske konforme med det forelagte Grundlovsforslag.

Formanden: Folketingsmand Borgbjerg har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: Hr. Harboe sagde, at Ministeriet havde siddet alt for længe. Men det ærede Medlem og hans Parti vidste jo Raad for at blive af med Ministeriet. Det gjorde de i Dagene den 27.—28.—29. Marts. Jeg maa da spørge dem, hvorfor de ikke gjorde det før. Hvis det nu er Ministeriet Zahles Ære, hvad det efter min Mening er, at det sønderjydske Spørgsmaal bliver løst paa den Maade, som det gør, og Hr. Harboe saa vil dreje det om i den Gade, at han siger, at det var, fordi Ministeriet Zahle sad alt for længe, saa siger vi til de Herrer: Hvorfor styrtede De det ikke før, De viste jo, De var i Stand dertil? De har altsaa Æren eller, som De i Virkeligheden mener, Skammen.

Hr. Harboe sagde, at man kunde ikke løse det sønderjydske Spørgsmaal ved at slaa en Streg i det Herrens Aar 1920. Dertil vil jeg sige, at denne Streg blev først slaaet, efter at Befolkningen havde stemt. Ministeriet Zahles Standpunkt var i Overensstemmelse med Selvbestemmelsesretten, det Grundlag, som hele Rigsdagen stillede sig paa den 23. Oktober, og som Højesteretssagfører, Folketingsmand Harboe baade den Gang og senere stod paa. Hr. Harboe er vist ikke uvidende om, at der i det politiske Forhandlingsudvalg førtes en Forhandling om denne Sag, og at der da var et Medlem, som sagde følgende: Vi staar alle principielt paa Selvbestemmelsesretten; selvfølgelig maa Flensborg opgives, hvis der er et decideret tysk Flertal. Og i en senere Replik erklærede det samme ærede Medlem, at han stod paa Resolutionen af 23. Oktober. Denne Re-